

SENTIMENTELE DE DRAGOSTE ȘI IUBIRE ÎN STRIGĂTURA PASTORALĂ DE LA POALELE PARINGULUI

de SABIN POPESCU

Tema care ocupă locul central în strigătura novăceană este aceea a dragostei, ce se înfiripă între băieți și fete, pe cit de arzătoare, pe atât de curată, iar în strigătură prin felul în care este formulată, convinge pe cel care o ascultă.

Pentru băiatul care ciuiește în sat sau la horă, pe vîrf de munte sau la clacă, persoana care-l inspiră, dominînd strigătura, este mîndruța.

Pe fața pămîntului
Mîndruța ca a mea nu-i
Așa iute, pricepută
De nimenea ne-întrecută.

Dragostea față de mîndruța crește în intensitate ducînd flăcăul la desnădejde.

Foie verde măr creșesc
Fetiță chip îngeresc
Lasă-mă să te iubesc
Căci mor și mă prăpădesc.
Lasă-mă să te sărut
Să-i fie cui te-a făcut
Și mie cui m-a crescut.

Dacă mîndruța oscilează, flăcăul îi cere să-și determine poziția față de iubirea lui.

Spune, mîndro, poți nu poți
Cu vorba să nu mă porți,
Să viu seara pe la porți

Să mă creadă lumea hoț,
Că nu-s hoț de buzunari,
Ci sînt hoț de fete mari.

De multe ori îndrăgostiții ajung la concluzia că e bine să-și ducă dragostea în locuri îndepărtate de satul lor peste munți.

Întrebă-ți mindro, părinți!
Ne lasă să trecem munții?
Că eu mi i-am întreat
Și pe mine m-au lăsat.
De te lasă și pe tine,
Hai, mindro, să trecem mîne.
De ne lasă pe amîndoi
Hai, mindro, să trecem joi.
Popă nu-i să ne cunune
Numai noi cu vorbe bune.

Durerea ciobanului, lipsit de mîndruță, nu este usoară.

Pe primăvară ploua
Și ploua și duduia
Dacă aveam mîndră venea,
Dar acum e cald și bine
Dacă n-am mîndră, nu vine.

De multe ori însă ciobanul își aduce aminte, cu regret, de mîndruțele lui.

Cîte mîndre-am avut eu,
După toate-mi pare rău,
După una mi-e mai jale,
Că știe vorbele mele
Și-ale bune și-ale rele
Și-ale bătute de stele.

Pentru lipsa de la întîlnire cu mîndruța ciobanul găsește justificare.

De-ar fi noaptea trei conace,
M-aș duce și m-aș întoarce,
Dar noaptea e un conac,
N-am mîndruță ce să-ți fac.

Sînt și mîndruțe care apreciază pe flăcăi după „relele pe care le fac“.

Toată lumea-mi zice mie,
Că nu-s om de omenie,
Dar nici eu nu vreau, să fiu,
Cît oi fi pe lume viu,
Tot de rele-am să mă țiiu
De rele cînd m-oi lăsa,
Mîndruța m-o blestema.

Mîndruțele care se iubesc cu mulți flăcăi provoacă indignarea flăcăului rănit în dragostea sa.

Știi tu, mîndro, ce ziceai,
Către mine și plîngeai,
Că tu altul nu mai ai
Pînă-aseară la fîntînă,
Cînd te-am prins cu doi de mînă,
Unu-ți ținea cobilița
Și-altu-ți săruta gurița.

Din același motiv flăcăul manifestă prudență pentru iubirea pe care vrea s-o încerce.

Mîndruțo, sprîncene negre
Te-aș iubi dar nu m-ai crede,
Că tu crezi în multe părți,
Îți sînt dragi toți cîți îi vezi
De te joacă unul bine,
Ți-ai uitat, mîndro, de mine.
De-ți minte unul ceva,
Ai și-nceput dragostea.

Unii flăcăi nu înțeleg să se întoarcă la dragostea părăsită.

Mîndra mea de-acum o vară
Mă ruga s-o iubesc iară
Dar eu n-am înebunit
Să iubesc ce-am părăsit...

O personificare foarte frecventă în versurile chiuiturilor este dorul.

Mîndruliță, mîndro, fragă
Prinde dorul și mi-l leagă
Într-un colț de cîrpă neagră
Și dă-l pe-o apă să meargă.

Sau :

Tot așa zice dorul
Că el omoară omul.
Dorul minte ca și-un ciine
Că de el nu moare nimeni,
De-ar fi murit cineva,
Aș fi fost și eu ăla.

Unele strigături se referă la casa în care locuiește mîndruța și care aprinde prin simpla ei vedere dogoarea dragostei.

Pare mie ori se vede
Casa mîndrii unde șede.
Pare mie ori s-aude,
Gura mîndrii nu știu unde.
Mîndro, cînd îți vād casa,
Mi-s-aprinde inima.
Cînd îți vād casa și șopru
Mi-arde inima ca focul.

De multe ori casa mîndruței, rîvnită de toți flăcăii, așteaptă numai pe badea cel drag.

Casa mîndrii pusă-n colț
Mi-a cerut feciorii toți.
Casa mîndrii pusă dreaptă
Numai pe badea-l așteaptă.
Și-l așteaptă tot în prag
Că de el tare-i e drag.

Despre mîndruța cu casa în colț de uliță, altă strigătură spune :

Mîndruță cu casa-n colț
Iubește-mă dacă poți
Iubește-mă dacă-ți plac,
Dacă silă nu-ți fac,
Că silă cînd îți făceam
Eram mic și nu știam.
Dar acum m-am făcut mare
Mă iubește orișicare.

Sînt mîndruțe cu casa așezată pe deal și spre această casă urcă, făcînd cărare, bădișorul drag.

Foaie verde magheran
La mîndruța de pe deal
Este-un strat de busuioc
Cu cărare prin mijloc.
Cărarea cine i-o face?
Bădișorul care-i place.

O altă strigătură vorbește despre mîndruțele așezate cu
casa pe vîrf de deal.

Tot așa am auzit
Că în deal e loc urît,
Nu găsești nimic plăcut.
Dar în deal cresc floricele
Și copile frumușele,
De l-i drag la toți cu ele.
Și în deal sînt pruni cu prune
Sînt mîndre cu vorbe bune.

Nu există dragoste fără sărutare și strigătura consem-
nează această realitate.

Spune, mîndrulița mea,
Zice, măicuța, ceva
Că-mi dai mie gurița.
Măicuța nimic nu-mi face,
Că știe, că gura-mi place.

De multe ori ciobanul chiuiește pe ulița pe care se află
casa mîndruței și aceasta, pentru a-și face simțită prezența
zice :

Chiuiește bădița
Să răsune ulița,
Ulița la mîndruța,
Să deschidă portița,
Să de-a badii gurița.

Unele strigături se referă în conținutul lor la ochii fru-
moși ai fetelor, pe care îi prezintă deosebit de sugestiv.

Frunzuliță flori de tei
Eu le-am spus ochilor mei
Să nu fie lăcomei,
Să se uite la chindei,

La ochi mai frumoși ca ei.
Eu le-am spus, ei nu m-ascultă
Tot la ochi frumoși se uită.

Cîteodată culoarea și mărimea ochilor servește ca procedeu de identificare a persoanei iubite sau dau proporții sentimentelor de dragoste ce se înfiripă între două ființe care se iubesc.

Ce-am iubit în viața mea
Să mor și nu pot uita
Doi ochi negri ca mura.
De la mine mi-au scăpat
Ferice de-al de i-a luat.
Trăiește-n lume cu drag
Dar nici eu nu pătimesc
Căci ochi negri tot iubesc.

Sau :

Bade cu ochii tăi mici
De la inimă să strici,
Cînd îi lași, cînd îi cobori
La inimă mă omori.
Cînd îi pleci, cînd îi ridici
La inimă mă usuci.

Dinții mîndruței devin și ei obiect de identitate pentru flăcăul care chiuieste.

Mîndruță cu dinți mărunți,
Ai fost dragă la mai mulți,
Mi-ai fost drăguță și mie
Pînă la sfînta Marie.

Iar numărul mîndruțelor pe care le-a strîns în brațe devine termen de comparație.

Și mă doare peste-ncins
De mîndruțe cîte-am strîns
Să le strîng aș face-un sat
Cîte mîndre-n brațe-am luat
Un sătuț mai mititel
Să mă plimb seara prin el.

Pe cioban îl interesează și starea fetei pe care o iubeste.

Dragă-mi e mîndruța mică.
Că se suie pe opincă
Și-ți dă guriță de frică.
Dragă-mi e mîndruța-naltă
Că-mi dă gura peste poartă.

Dacă strigăturile citate mai sus vorbesc despre dragostea flăcăilor față de fete, în altă strigătură ciobanul poet se referă la o dragoste mai vinovată, dragostea față de neveste.

Vai de mine ce să fac,
Că mi-a dat dorul de cap
Nevestele foarte-mi plac
Fetițele moarte-mi fac.

Dacă dragostea față de fete aparține flăcăilor mai tineri, flăcăii tomnatici împart dragostea lor atît fetelor cît și nevestelor.

Foaie verde de trei fire
Pe cînd iubeam la copile,
Eram copilaș din fire.
Dar acuma la neveste
Mi-a dat barba fără veste
Și mustața se lungește.

Unele strigături prilejuiesc sfaturi, pe care păstorul le adresează celor dragi, prin care sfătuiește fetele. Astfel timiditatea flăcăului poate lipsi dacă mîndruța îi ascultă sfatul.

Foaie verde măr creșesc
Nu pot mîndro să-ndrăznesc
Ca să-ți spun că te iubesc,
Dar te uită-n ochii mei,
Vezi ce spun mai bine ei.

Un alt sfat recomandă mîndruței să nu fie „zgircită“ la iubit.

Iubește, mîndro, iubește,
Și la mine te gîndește.
Iubește și bun și rău,
Că nu știi care-i al tău.
Iubește-mă și pe mine,
Că nu știi cînd ceasul vine.

Sînt strigături care îndeamnă flăcăii să-și caute dragostea mai departe de satul lor.

Cînd eram mai mic copil
Auzeam lumea vorbind,
Că nu-i bun gardul de spini
Și dragostea din vecini
Și-i bun gard de blane late
Și dragostea de departe.

Sau :

Niciodată nu e bine
Să iubești de prin vecine
Cînd se supără te spune
Te face de ris la lume.

Fetele în schimb sînt sfătuite să rămînă la dragostea din satul lor pentru că :

Bădișorul din alt sat
Ca pîinea de cumpărat
Cînd o cumperi, cît te bucuri,
O mănînci și-apoi te superi.

Pentru fetele care grăbesc măritatul, strigătura oferă în mod sugestiv următorul sfat.

Fetițo de om bogat
Nu grăbi la măritat
Ca floarea la scuturat,
Floarea mai înfloare-odată
Mîndro, tu nu mai ești fată.

Nevasta ce poartă o dragoste tăinuită îl sfătuieste pe cel drag.

Sărută-mă bade-n dinți
Dar de buze să n-atingi
Că buzele-s subțirele,
Se ia piele după ele.
Și buzele-s cîntărite
Cu cîntarul satului
Pe seama bărbatului.

Am arătat mai sus că la păstorii gorjeni strigătura este chiuită numai de flăcăi, prin care ei își exprimă sentimentele pe care le încearcă. Cu toate acestea există strigături chiuite de flăcăi, ce au însă darul să transmită sentimentele care stăpînesc sufletul fetelor.

Mult mă mir bade de tine
Că-ți pierzi mîntea după mine,
Cînd mi-a fi de dumneata
Almintela m-aș purta.

Unele strigături vorbesc de jalea pe care o încearcă fetele cînd iubesc.

De-ai ști bade jalea mea
N-ai mai mîncă nici n-ai bea
Ci te-ai plimba prin grădină
Și-ai plînge de la inimă.

Pentru ciobanii ce își duc turmele prin sate spre locul de iernat, sentimentul de dragoste al fetelor, cu care se înfîlesc, în cale, este mărturisit tot prin strigătură.

Ciobănaș cu oi băluțe
Căpătat-ți-ai mîndruțe ?
Că de nu ți-ai căpătat
Hai la noi diseară-n sat.

Fetele care au drăguț un „bădișor cu mîndre multe“ au motiv să manifeste îngrijorare.

Frunză verde foi mărunte
Bădișor cu mîndre multe,
Pînă umbli pe la toate
Te apucă miez de noapte,
Pînă vîi și pe la mine
Ți se face ziuă bine.

Tot prin strigătură fetele își mărturisesc dragostea nutrită numai pentru anumiți flăcăi.

Foaie verde ismă creată
Pe mine maica mă-nvață
Să iubesc de dimineată,
Copilaș făr' de mustață
Cînd se-nvață a strînge-n brațe
Și sărută cu dulceață.

Dar mai ales pentru flăcăul care rămîne alesul inimii

Bădiță vîrstă cu flori,
Te-am dorit de-atîtea ori,
Nu degeaba te-am dorit
Că tu mi-ai fost rînduit.

Fetele îndrăgesc ciobanii care le cîntă din fluier.

Zii bade cu fluiera,
Că ți-oi coase gulera,
Și ți-o cos spre asfințit
Și poimîine ți-o trimit
Ți-o trimit pe cer cu stele,
Să cadă-n mîinile tale.
Ți-o trimit, pe cer, pe vînt,
Să știi bine că-ai venit.

Strigătura spune flăcăilor și ceea ce gîndesc fetele care acum s-au măritat dar cu care, cîndva, au împărțit dragostea.

Mută-ți bade cărarea
De pe la fereasta mea
Ori ți-o mută, ori ți-o strică
Că nu-ți mai sînt ibovnică.
Că-s nevestă cu copii
Și nu-s bade cum mă știi
Și-s nevestă cu bărbat,
Nu-s bade cum m-ai lăsat

Cînd suferința celui îndrăgostit devine maximă intervine blestemul invocat tot prin strigătură.

Foaie verde de-avrameasă
Cine iubește și lasă
Rădăcini pe la fereastră.
Cine iubește și ține
N-ar avea moarte pe lume.

Blestemul este invocat și de ciobanul înșelat în dragostea lui.

Du-te dor pe sub pămînt
La mîndruța de demult.
De-ai găsi-o supărată,
S-o săruți dorule-o dată.
De-ai găsi-o chiuind
Și cu alții bînd la vin,
S-o bleste-mi dorule așa
Să ardă casa pe ea
Să se-aleagă cenușa
Cenușa s-o bată vîntul
Că la min' nu i-a fost gîndul.

Caustic este blestemul invocat de femeia înșelată în dragoste.

Hei, bădiuț, bădiuț, Dumitre
Dorul meu ajungă-mi-te,
Să nu te poți descălța
Pîn' n-ai plînge, și-ai ofta
Și să nu te poți descinge
Pîn' n-ai ofta și ai plînge.

Există strigături, unde blestemul se referă la un întreg colț de sat în care locuiește, cel sau cea care aduce durere în sufletul aceluia care-l invocă.

Frunză verde busuioc
Satule, să arzi în foc
Dar să nu arzi pe-de-a rîndul
Numai pe unde ni-e gîndul.

Registrul dragostei este destul de variat și de multe ori atinge note atât de înalte încît strigătura poate să înregistreze tensiunea în creștere.

Cine are-un singur dor
Trăiește-n lume ușor.
Eu am două doruri grele,
Dorul meu și-al mîndrei mele

Iar alte ori strigătura este și mai expresivă în a arăta zăbuciumul celui îndrăgostit.

Cînd eram de nu iubeam
Unde mă culcam dormeam.
Dar acum de cînd iubesc,
Nu pot să mă odihnesc.

Sau :

Mîndra mea și-a cui te are,
Aș dormi-n brațele tale
Dacă nu te văd o zi,
Noaptea nu mai pot dormi,
Dacă nu te văd o seară
Gîndurile mă omoară.

Despărțirea între cei ce se iubesc constituie un motiv ce determină creșterea tensiunii în dragoste

Cît e marea de adîncă
Nu e apă ca să stingă,
Focul care arde-n mine
Mîndro, dragă, pentru tine
Ah, departe ești de mine
Peste munți și peste văi
Gîndul meu e tot la tine
Și la ochișorii tăi.

Părinții în repetate cazuri prin concepția lor rămîine o piedică în calea celor ce se iubesc, iar strigătura dă expresie sentimentului :

Spune fată lui mamă-ta
Te dă după mine ori ba
Ori hurui casa pe ea,
De se duce pomina.

În asemenea cazuri de multe ori sentimentul de revoltă scade și îndrăgostiții se resemnează doar la dragostea lor tacită.

Hai mîndro să ne iubim
La luat să nu ne gîndim,
Că sînt doi bătrîni acasă
Și aceia nu ne lasă.

Strigătura se referă și la raporturile familiare ce stabilesc între noră și soacră.

Mîndruliță, draga mea,
Tot așa ți-a zis lumea,
Că soacrele nu te vrea,
Că l-i frică că ești rea.
De-ar fi nora rea cît zece
Și pe soacră tot n-o-ntrece.

Lirica populară încadrează elementul idilic în mijlocul frumosului peisaj, oferit de natură, iar strigătura, pe bună dreptate, procedează la fel :

În casa cu grădiniță
Și-a găsit badea mîndruță.
Grădinița are flori,
Mîndrulița ochișori.
Grădinița are fragi
Mîndra are ochii dragi

Sau :

Mîndruliță, gură dulce,
Eu acas-la min' te-aș duce
În grădină te-aș semăna
Și-aș veni, te-aș săruta.

Uritul sau frumosul, personificat în dor, sînt asociate elementelor din natură pentru a le determina posibilitățile.

Pe unde uritul merge
Pămîntul și iarba pierе,
Pe unde trece dorul,
Crește iarba și locul.

Sînt situații în care, cel ce iubește își are drept confident frunza codrului.

Spusu-mi-a frunza de fag,
Să iubesc tot ce-i mai drag
Și mi-a spus frunza de prun,
Să iubesc, dar să nu spun.

Iar satul servește drept cadru pentru dragoste :

Satule, grădină dulce,
Eu din tine nu m-aș duce
De mirosul florilor
De dragul fetițelor,
De mirosul la o filoare
De drag la o fată mare.

Și florile din sat sînt rodul ei, al dragostei :

Cîte flori pe iaz în sus,
Toate cu mîndra le-am pus,
Care le-am pus pîn' la prînz
Toate bine ni s-au prins.
Care le-am pus pînă-n seară
Toate odată se uscară.

În strigătură dragostea se face vinovată și față de finul cosit și rămas polog.

Pentru tine, mîndro, dragă,
Mi-a plouat finu-n dîmbravă

După cum se face vinovată și de finul rămas necosit :

Mindruțo, de dorul tău
S-a uscat iarba-n părau.
Hai cu mine s-o cosim,
S-o cosim s-o tăvălim,
Și-amîndoi să ne iubim.

Flăcăul explică prin strigătură faptul că iubește și îl pune pe seama nașterii sale în mijloc de pădure.

M-a făcut mama pe mine,
M-a făcut pe foi de fragi
Să-mi fie fetele dragi.
M-a făcut pe foi de mură,
Să fur de la fete gură.

În asemenea cazuri este explicabilă și afirmația :

Ce mi-e drag mie vara
Murele și zmeura
Și gura de la mîndra.

Pentru a evidenția gingășia dragostei, ciobanul, creator de strigătură, indentifică pe drăgostiți cu florile muntelui.

Du-te, mîndro, du-te, dute
Și te fă floare de munte
Și eu să mă fac un crin,
Amîndoi să ne iubim.

Tot cu flori de munte este identificată și dragostea pierdută.

Mîndră dragostele noastre
Au rămas pustii pe coaste
M-am dus vineri pe la ele
Răsărise viorele
Viorele flori adînci
Unde vezi, mîndro, să plîngi.

Frumusețea dragostei se află legată în strigătură de însăși permanența naturii, chiar dacă peisajul depășește cadrul pastoral.

Auzit-am, auzit,
Că iubitul s-a oprit
Se opresc apele toate
Dar iubitul nu se poate.
Se oprește Dunărea,

Dar iubitul știu că ba.
Se oprește Mureșul,
Dar iubitul știu că nu.

Strigătura leagă păstrarea sentimentelor de dragoste și dor de participarea îndrăgostiților la perpetuarea vieții în natură.

Mîndră de dragostea noastră
Au crescut doi pomi în coastă,
Au crescut și s-au uscat,
Tu pe mine m-ai uitat.
Ia, mîndruțo, apă-n gură,
Și-i udă la rădăcină.
Ia, mîndruțo, apă-n cioc
Și-i udă peste mijloc,
Să ne iubim iar cu foc.

Și păsările codrului, ca elemente ale naturii, întovărășesc dragostea cîntată de creatorul popular în strigătură.

Sus pe poartă la mîndra
Cîntă cucul și mierla
Cucul cîntă a iubire,
Mierla cîntă a-despărțire.
Eu strig la mierlă să tacă,
Ea se mută pe-altă creacă,
Tot în ciuda mea să facă.

Și tot pasărea rămîne confident celui îndrăgostit.

Păsărică, de pe lac
Nu mă blestema să zac,
C-am o mîndră prea cu drag.
Roagă-te ca să trăiesc,
Pe mîndruța s-o iubesc.

Natura, lăcaș al dragostei, devine prin elementele ei, motiv de comparație pentru a se stabili iuțeala cu care dorul ajunge de la mari distanțe, la cel iubit.

Dorul meu pe unde pleacă
Nu-i pasăre să-l întreacă.
E mai repede ca vîntul
Ca fulgerul și ca gîndul.

Pentru mîndruța cu mai mulți adoratori comparația, care folosește tot elemente din natură, e și mai plastică.

Iubește, mîndro, iubește,
De la mulți să n-ai nădejde.
Că nădejdea de la mulți
Ca zăpada de pe munți.
Astăzi ninge, viscolește,
Mîine-i soare, se topește.

Mîndruța care iubește un singur flăcău are ca metaforă, pentru cel drag, floarea.

Foaie verde bujorel,
Am un bădiț frumușel.
Cînd îl văd seara pe lună,
Parcă-i floare din cunună.
Cînd îl văd noaptea prin stele
Parcă-i floare de mărgele.

Comparația devine sugestivă și atunci cînd se referă la ochii mîndruței.

Mîndruliță, ochii tăi
Ca cireșele-n altoi
Cînd is coapte la răcoare
Și nu-s atinse de soare,
Cînd is coapte pe pămînt
Și nu-s atinse de vînt.

Cîteodată pentru aceeași ochi fermecători, termenul metaforic părăsește elementele naturii înconjurătoare și alunecă spre îndeletniciri.

Mă uitai prin frunzișor,
Văzui doi ochi negrișori.
Fă-i, mîndruțo, vînzători
Și pe neica negustor.

Chiar și situația umilitoare, de slugă, este acceptată de flăcăul care iubește ochii celei dragi.

Mîndru Leană, încinsă bine,
Bagă-mă slugă la tine,
Pe opinci și pe cercei
Și pe ochișorii tăi.
Pe opincă și pe nojiță
Și pe mîndra ta guriță.

Îndeletnicirea de negustor este folosită ca termen de comparație și în altă strigătură.

De-aș putea eu dorul prinde,
M-aș duce la târg și vinde;
L-aș da la altul să fie,
La mine să nu mai vie.

Alteori poetul popular vorbind tot despre dor se folosește de o altă metaforă :

Cine-a zis dorului dor
N-a grăit cuvînt ușor
Și-a grăit piatră de moară
Dorul mîndrei mă omoară.
M-aș culca, m-aș odihni,
Dorul mîndrei de n-ar fi,
Dar dorul mîndruței este,
Noaptea din somn mă trezește.

Strigătura găsește identitate între dragoste și alți termeni de comparație.

Dragostea-i ca mierea dulce,
De o guști, nu te-ai mai duce.
Miere dulce-i dragostea,
Dacă-o guști, ai tot gusta.

Aceeași idee este reluată într-o altă strigătură, poetul popular folosindu-se de o comparație și mai sugestivă.

Ce mi-i drag, nu mi-i urît
De-ar fi ca negru pămînt.
Ce mi-i urît, nu mi-i drag
De-ar fi cît cașul de alb.

Atunci cînd iubirea nu este un simplu divertisment și rămîne o constantă a întregii vieți, apropierea morții celui drag creează o atmosferă tragică intuită de strigătură.

Mîndrulițo, mîndră dragă
Adă mina și mă iartă,
Că ți-oi fi greșit vreodată
Și n-oi fi stat noaptea toată
Și-oi fi stat-o jumătate
Jumătate-n altă parte.

Pentru mîndruța ce-și așteaptă sfîrșitul, teama de moarte este învinsă de grija ce o poartă bădișorului drag.

Frunză verde de seară
Mă tem c-am să mor la vară
Și badea se-nsoară iară
Și-o lua vreun lucru rău
Și-o strica ce-am făcut eu.

Pentru ciobanul ce-și pierde mîndruța la sfirșit de toamnă nu există mîngiere.

Frunzuliță foi de nuci
Tu te duci, mîndro, te duci,
Cînd cade frunza din nuci
Și rămîne lemnul gol
Și eu făr' de puișor.

Dacă moartea mai poate avea justificare, pentru cel ce-și trăiește anii copilăriei, ea rămîne neînțeleasă pentru flăcăul ce-l iubește.

Foaie verde magheran
De ce maică nu muream
Cînd eram copil de-un an.
Dar acum de ce să mor,
Cînd îmi dau fetele flori
Și-nevestele ochișori.

Teama de veșnicie a morții aparține și aceluia ce iubește.

Frică mi-e că mor ca mine
Și-o pune pămînt pe mine.
Pe pămînt o crește iarbă,
Trece mîndra și mă-n treabă.
Putrezit-ai bade dragă ?
Eu răspund, n-am putrezit,
Dar mi-e urît în pămînt.

Testamentul celui care iubește este menit să slujească dragostea și după moarte.

Foaie verde bob năut
Am lăsat cu jurămînt
Cine m-o băga-n pămînt
Să-mi facă tronul de nuc
Și capacul de argint,
Să nu puterezesc curînd.

Și deasupra de capac,
Să-mi scrie ce-am avut drag
Iar deasupra gropii mele
Să-mi sădească viorele.

Cultivînd în conținutul strigăturii sale tema dragostei și a naturii, ciobanul de la poalele Paringului dovedește prin sentimentele pe care le exprimă alese calități spirituale: sensibilitate și profund umanism, gingășie și candoare, ceilalți care se impun temperamentului său liric completîndu-i profilul său spiritual de om al muntelui aflat într-un permanent dialog cu natura, de stăpîn de veacuri pe aceste plaiuri carpatine.